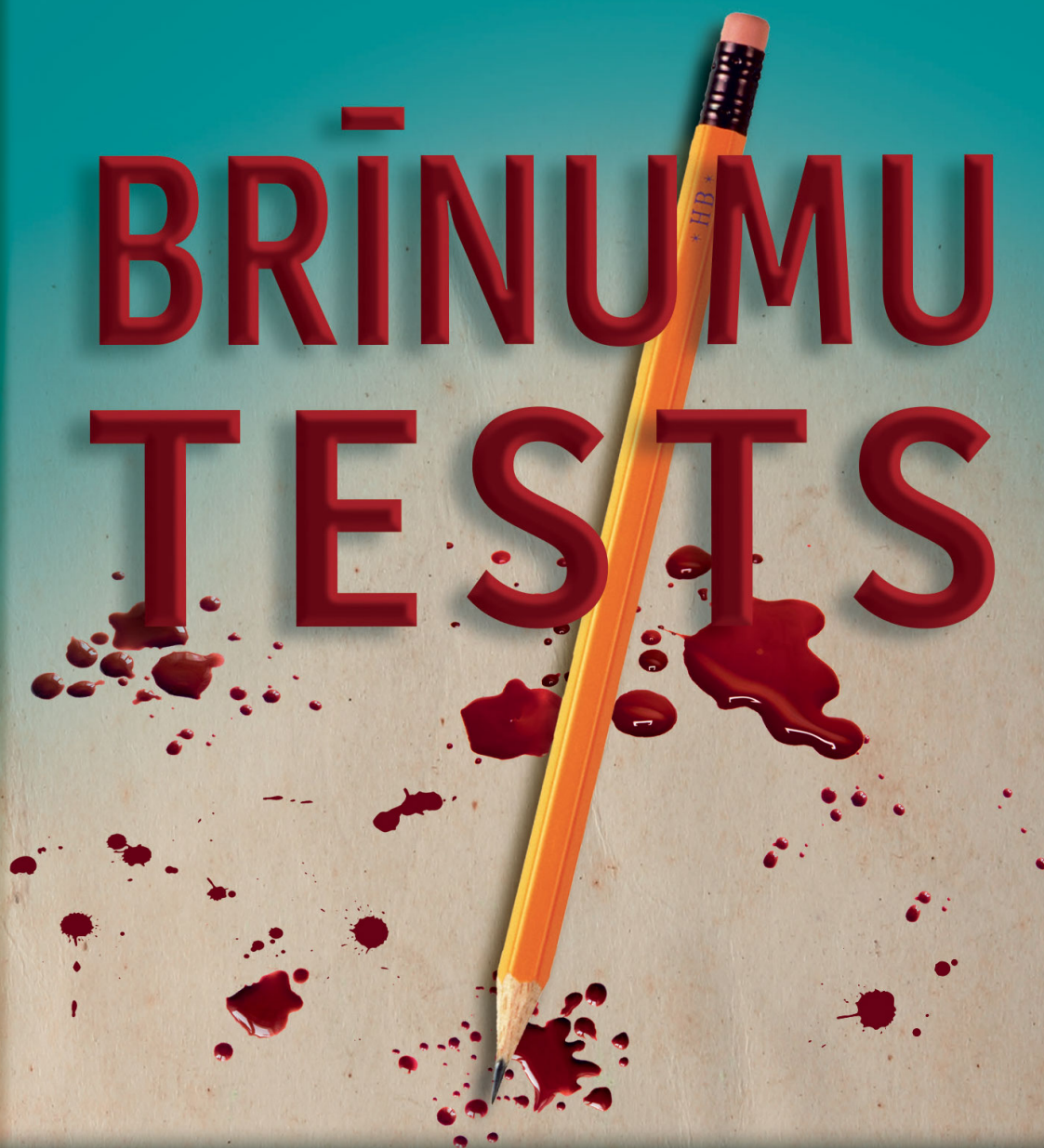

NEW YORK TIMES BESTSELLERU AUTORE

MIŠELA RIČMONDA

BRĪNUMU
TESTS

**MIŠELA
RIČMONDA
BRĪNUMU
TESTS**

**MICHELLE
RICHMOND
THE WONDER
TEST**

**MIŠELA
RIČMONDA
BRĪNUMU
TESTS**

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Ri 144

Copyright © 2021 by Michelle Richmond
All rights reserved

Mišelas Ričmondas romāna "Brīnumu tests"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Liene Akmens
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9934-25-020-0

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

OSKARAM

Epigrāfs

"Kad esi divsimt pēdu virs zemes un pārvietojies ar divsimt četrdesmit mezglu ātrumu, tu nemitīgi vēlies zināt, kur atrodi, taču prērijā ir viegli apmaldīties."

– KRISS HEDFĪLDS, "ASTRONAUTA CEĻVEDIS DZĪVEI UZ ZEMES"

Prologs

Liftā mēs braucam klusēdami un izkāpjam trešajā stāvā. Kompānija ir rekonstruējusi vecu noliktavu, modernā veidā parādot sijas un betona grīdas. Te nav ne kabinetu, ne nodalījumu, ir tikai vairākas kafetērijas un konferenču zāles ar stikla sienām. Mēs ieejam kafejnīcā, kurā valdošo klusumu pāršķeļ tikai klēpj datoru taustiņu klabināšana. Nikola aizved mūs līdz blāvi apgaismotam galdiņam, un mēs ar Keilu ieslīdam sēdekļi.

Pēc mirkļa Nikola mums pievienojas, nesdama trīs kafijas – melnās krūzītēs ar kompānijas logo. Savējā viņa iemaisa krējumu un izvairās skatīties mums acīs. Tobrīd mūsu galdiņam garām pāiet divi jauni vīrieši gandrīz vai identiskā apģērbā – pieguļošos džinsos, apspīlētos kreklos un uzkrītošās zeķēs. Nikola aizklāj seju ar vienu plaukstu, bet tas nepalīdz.

– Sapulcē mums pietrūka tevis, – jaunākais no vīriešiem saka.

Nikola ar galvas mājienu liek saprast, ka ir dzirdējusi. Es nevaru viņai pārņemt nevēlēšanos pieļaut, ka viņa tiek redzēta kopā ar mums.

Keils no kurjeru stila somas izvelk sarkanu bloknotu un noliek uz galda. Pēc tam viņš noņem uzgali pildspalvai un drīzāk līdzinās dedzīgam koledžas pirmkursniekam, nevis policijas detektīvam.

– Varbūt jūs varētu pastāstīt par to dienu pludmalē, – es iesāku.

Tā kā Nikola nervozi lūkojas uz bloknotu, es no galda ieslidinu to savā somā. Viņas pleci momentā atslābinās.

– Par visu dienu?

– Jā.

Viņa knibina sarkano aukliņu, kas apsietā ap delnas locītavu. – Bija auksts, drēgns rīts. Es devos uz Pusmēness līci, kur man bija paredzēta satikšanās...

– Ar ko?

Meklēdama pareizos vārdus, viņa ietur pauzi. – Ar jaunu draugu. Mēs apstājāties pie pludmales. – Nikola nopēta apkārtējo telpu. – Mašīnā sēžot, mēs apēdām sviestmaizes, un tad viņš aizbrauca. Iekams doties atpakaļ uz biroju, es nolēmu pastaigāties.

– Diena bija drēgna, bet jūs nolēmāt pastaigāties?

Nikola sarauc pieri. – Man vajadzēja izvēdināt galvu. Sviestmaizes mašīnā nebija laba doma. Viss nenoritēja tā, kā biju iecerējusi.

– Vai jūs bieži ēdat sviestmaizes mašīnā? – Keils pajautā.

Aizkaitināta Nikola paraugās uz viņu. – Tā nebija pirmā reize, bet kopš tā laika citas nav bijis. – Viņa pievēršas man. – Domāju, ka sievietēm mūsu vecumā nevajadzētu ēst sviestmaizes mašīnā.

– Bet dažkārt tas ir nepieciešams. Es nevienu netiesāšu.

– Taisnība. – Nikola gandrīz vai pasmaida. – Pēc pāris minūtēm es apsēdos uz okeāna izskalota koka, lai

atbildētu uz asistenta zvanu. Neviena cita pludmalē nebija.

Keils ar pildspalvu bungo pa galdu. – Ko viņš teica?

– Ka man nekavējoties jāiet atpakaļ uz biroju. – Nikola knibina kutikulas un acīmredzami negrib vairs neko piebilst. Es gaidot malkoju kafiju. Divas sekundes, trīs. Viņai ir zaļas acis, un zem kosmētikas kārtas ir redzami vasarraibumi. Zem tehnoloģiju kompānijas vadības līmeņa darbinieces tēla slēpjas kādreizējā katoļu skolas audzēkne. – Kamēr asistents stāstīja par jaunāko ugunsgrēku, kas man būtu jāapdzēš, es pacēlu galvu un tālumā ieraudzīju kādu apveidu. Stāvu, kas pārvietojās visnotaļ neparasti, lēni un vienlaikus raustīgi, gluži kā ievainots zvērs. Tas bija mulsoši, bet piesaistīja uzmanību. Pirmajā mirklī es nospriedu, ka krastā ir izpeldējies citplanētietis no Klusajā okeānā iekrituša kosmosa kuģa. Nu, kā Radījums no Melnās lagūnas.

– Un otrajā mirklī? – es mudinu.

– Ieprātojos par to, kā visu paskaidrošu birojā. Kā attaisnošu savu atrašanos Pusmēness liča pludmalē pulksten desmitos otrdien no rīta. Gribējās skriet atpakaļ uz savu mašīnu, bet es nespēju pakustēties. Šķita, ka esmu gluži vai nohipnotizēta. Tas dīvainais nācējs spēra vienu šļūcošu soli, tad otro, trešo, ceturto. Es nekad vēl nebiju redzējusi kādu vai kaut ko pārvietojamies šādā veidā, tā bija nevis iešana, bet drīzāk tāda kā savāda virpuļošana uz priekšu. Stāvs bija liķa bālumā un mirdzēja. Instinkts mudināja mani bēgt.

– Kāpēc jūs to nedarījāt? – Keils noprasa.

– Tas izskatījās tik... – viņa papurina galvu, – ...bezpaldzīgs. Es piecēlos un gāju tam pretī. Man nav sevišķi

laba redze. Kad biju divdesmit pēdu attālumā, tas joprojām vairāk līdzinājās amorfam plankumam.

Es gaidu brīdi, kad Nikola paraudzīsies uz mani. Viņas acis ir iekritušas, seja bāla. Sākumā es biju nospriedusi, ka tāds izskats iegūts, neskaitāmas stundas sēžot pie datora ekrāna, dzerot kafiju un aizmirstot par ēšanu. Nu es saprotu, ka tas ir kaut kas cits. Visus šos mēnešus viņu ir vajājušas atmiņas par sastapšanos pludmalē.

Beidzot viņa ielūkojas man acīs. Es paliecos uz priekšu un vaicāju: – Kad jūs atskārtāt, ka tas ir zēns?

Pirmā nodaļa

Pieņemot, ka Visums nepārtraukti izplešas, – kurā mirklī kļūst vismazāk iespējams, ka jūs atradīsiet pazaudētās atslēgas, turpinot tās meklēt? Attēlojiet to shematiskā zīmējumā un pamatojiet savu viedokli!

Sava tēva garāžā es atrodu ar plēvi aptītu velosipēdu, kas aizvien ož pēc Ņujorkas. Mans dēls Rorijs ir aizmidzis savā istabā. Kopš esam pārcēlušies uz Kalifornijas štata ziemeļiem, es mostos arvien agrāk un agrāk, savukārt Rorijs guļ arvien ilgāk un ilgāk. Viņš ir izstiepies augumā, balss pamazām zaudē pusaudzā aizsmakumu – veidojas baritons, kas man atsauc atmiņā šī zēna tēvu.

Ar šķērēm sagriežusi plēvi, es dabūju velosipēdu brīvībā, pa garo piebraucamo ceļu izstūrēju uz ielas un pastiepu seju pretī aukstajam, mitruma piesātinātajam vējam. Es laižos lejā pa kalnu, nogriežos pa labi Svētās Inesas ielā, tad pa kreisi Karaļa ceļā. Mani ved inerce, un es ļaujos brīvā kritiena sajūtai, ripinos uz priekšu bez piepūles un tikpat kā nesamzinu ātrumu krustojumos. Ielas ir tukšas, tās apspīd pūsmēness un mūžam nedzies-

tošās gaismas no lidostas, kas atrodas piecu jūdžu attālumā. Es minos arvien ātrāk un ātrāk, nonāku Bērlingemā un pēc tam Kalifornijas ceļā, un mani nespēj apturēt luksofora sarkanais signāls.

Bezmiegs mani sāka mocīt jau pusaudzes gados. Arī tolaik mans prāts mēdza drudžaini darboties. Miega trūkums var novest cilvēku vājprātā, bet var gluži vienkārši dzīt uz priekšu. Ja nebūtu Rorija, kas guļ savā siltajā gultā mana tēva mājā, es tikai joņotu aizvien tālāk, lai kaut kā aizbēgtu no šī smagā jeb, kā izteiktos karaliene, briesmīgā gada. Es brauktu rietumu virzienā, tiktu uz štata Deviņdesmit otrās automaģistrāles, pa to – līdz štata Pirmajam maģistrālei un tālāk jūdži pēc jūdzes mītu pedāļus cauri Kalifornijas dienvidiem, Meksikai, Dienvidamerikai. Iespējams, es varētu apsteigt gaismas ātrumu, kaut kā pagriezt pulksteni atpakaļ un visu izdarīt pareizi.

Kad esmu pabraukusi pa Ozolbirzs avēniju, pastūrējusi garām Makinlija skolai, beidzot apliekusi stūri un nonākusi Brodvejas ielā, es atskāršu, kurp esmu traucusies. Uz slapjā asfalta atspoguļojas "Karalisko virtuļu kafejnīcas" neona burti – gluži tāpat kā pirms daudziem gadiem. Es jūtos pārsteigta par to, ka izkārtne joprojām ir tepat un kafejnīca joprojām strādā. Vēl izbrīnītāka es esmu par to, ka atbraucu šurp. Jau atkal uz "Karalisko virtuļu kafejnīcu".

Tūkstoš deviņsimt astoņdesmit devītajā gadā es biju vienpadsmit gadus veca un iznēsāju laikrakstu *San Francisco Chronicle* uz trīsdesmit sešām mājām Lagūnas avēnijā. Par to es saņēmu piecdesmit četrus dolārus mēnesī un dzeramnaudas. Es ik rītu cēlos piecos, uz mūsu lieveņa salocīju avīzes, ar velosipēdu braucu pāri dzelzceļam un nogādāju drukāto presi līdz namdurvīm, kur smalkie

Bērlingeimas iedzīvotāji čībās un halātos iznāks un to paņems. Svētdienās bija visgrūtāk, jo laikraksts bija biezs un soma smaga. Pēc tam man sāpēja roka, un es mēdzu ieiet "Karalisko virtuļu kafejnīcā". Tas bija mans iecienītākais nedēļas brīdis – saule tikai ausa, bet es sēdēju viena pati uz zaļa soliņa pie ēkas un turēju rokā siltu virtuli un piena paku.

Reiz es iepazinās ar īpašnieku Melfoja kungu un Vinsu Larū, kurš strādāja aiz letes. Vinss bija piecus vai sešus gadus vecāks par mani, un viņa jaunākais brālis gāja manā skolā. Nevarēja sacīt, ka mēs ar Vinsu iedraudzējāmies. Es nebiju no tām, kas labprāt papļāpā, un viņš vienmēr bija aizņemts, gatavojoties rosīgajam rīta cēlienam. Bet mēnesis sekoja mēnesim, es ierados ik svētdienu, allaž pasūtīnāju vienu un to pašu, un mēs pamazām kļuvām par paziņām. Vinss šķita priecājamies mani redzēt, un es biju vairāk nekā laimīga par iespēju satikt šo puisi, kuru it kā ieskāva neparasta gaisma un kuram piemita dīvains magnētisms – tagad es to dēvētu par harismu.

Kādurīt, kad es iegāju pa durvīm, Vinss no letes apakšas izvilka balta papīra maisiņu. Es pasūtīnāju ierasto maltīti un raudzījos uz to, cik veikli darbojas viņa rokas – it kā demonstrētu burvju triku. Tad viņš iesita kases aparātā summu – astoņdesmit deviņus centus – par glazēto virtuli un pienu, es pasniedzu precīzu naudu, un viņš iedeva man pilno maisiņu.

– Lai labi garšo. – Viņš piemiedza ar aci.

Ārā uz soliņa es atklāju, ka maisiņā ir īsti dārgumi – gan dekorēti, gan parasti, gan uzraudzēti, gan neraudzēti virtuļi un pat franču pītie virtuļi ar šokolādi.

Nākamajā un visās turpmākajās svētdienās notika tieši tas pats. Vēl līdz šai dienai es varu atsaukt atmiņā to

plato smaidu un prieku, ar kādu traucos pāri dzelzceļa sliedēm, garām ātrgaitas maģistrāles trokšņu slāpēšanas sienai un atstāju aiz sevis drupačiņas. Tāda kārtība saglabājās gandrīz divus gadus. Un tad pēkšņi kādā svētdienā – ap to laiku es jau biju pietiekami veca, lai iemīļotos Vinsā, savilkto matus zirgastē, nevis peļastēs, un uzklātu lūpu spīdumu, – viņš nozuda.

Torīt es neko neteicu Melfoja kungam, kurš pasniedza man maisiņā vienu virtuli un piena paku. Es izgāju ārā un vilusies apsēdos uz soliņa, kur vientulībā apēdu virtuli un prātoju par to, kāpēc Vinss nepastāstīja par plānoto prombūtni. Bet arī nākamajā svētdienā viņa kafejnīcā nebija. Trešajā nedēļā es saņēmos drosmi un iztaujāju Melfoja kungu.

– Tu neesi dzirdējusi?

– Nē.

Melfoja kungs pašūpoja galvu. – Laivošanas negadījums ziemeļos. Šausmīgi skumji. – Tad viņš iedeva man virtuli un atgriezās pie plīts.

Es nezināju, ko iesākt. Līdz tam neviens no maniem paziņām nebija nomiris. Tikai šogad, šai briesmīgajā gadā, es triju mēnešu laikā zaudēju tēvu un vīru, bet pirms tam dzīvoju, salīdzinoši pasargāta no nelaimēm. Pagātnē ziņas par nāvi allaž uzjundīja atmiņas par Vinsu Larū un viņa nozušanu uz mūžiem. Kad darbā nācās saskarties ar kāda cilvēka bojāeju, es vienmēr prātoju par viņu un par skumjām, kas mani mocīja nedēļām ilgi. Ik reizi, kad svētdienā braucu garām "Karalisko virtuļu kafejnīcai", es atcerējos, ka "šodien Vinss Larū nestrādās". Arī šorīt, pēc tik daudziem gadiem, mani vajā līdzīgas domas.

Zaļais soliņš, laikapstākļu apbružāts, joprojām ir savā vietā. Es atstāju velosipēdu pie durvīm un ieeju iekšā. No-